

доставѣ, покон и ни прави да сме мирны. И за да са убѣдимъ въ това съ дѣли трѣдно е, най доверѣ да са испыташъ; на примѣръ: когато та постигне нѣкоя бѣда, или хора та наскърбаватъ, или болѣсть та сѣши, изовщо да рѣчемъ каква да е непріятность та мѣчи, то емниса за търпѣніе-то, крѣписа, и безъ дрѣго, ты ще са успокоишъ. Търпѣніе-то е лѣкарство на всѣкакъвъ видъ безпокойства, а умѣешъ да търпишъ, значи умѣешъ да живѣешъ покойно.

Не мислете, бр. Хр. че, съ търпѣніе, ние получаваме едно само тѣкашно временно спокойствіе, нѣ! а търпѣніе то ни отварѣ вратъ-тъкъмъ вѣчный покой. Отъ тѣка бива ясно, сѣшатели, че кой принася всичко съ търпѣніе, той съ това си спасава дѣша-тъ; колко повече ние търпимъ, толко по ни са смалаватъ грѣхове-тъ. Злато като са претопи въ огъна бива по бѣскаво, дѣша-та ни отъ търпѣніе то става по чиста. Желаете ли ивно на опытъ да видите, до колко много е спасително търпѣніе-то за наша-тъ дѣшъ? Послѣшайте что ни приказва единъ праведенъ мѣжъ, кого-то Богъ сподобилъ да види оныѣ мѣста, въ кои то са покожатъ, сѣдъ смъртъ-тъ си свѣтцы тѣ (а). На едно преславно мѣсто той гледалъ нѣкого си чловека и попыталъ го: Что си ты работилъ въ мѣрѣ,

---

(а) Глед. прологъ на 21 Юліа.